

A BÖLCSŐ ÉS A KOPORSÓ KÖZÖTT

Rég elhagyám az enyhe révet,
Hátam megett már évre évek
Úgy torlanak, mint tengerár,
S új rév, koporsóm csendje vár.

Csalóka fény nyomát csapáztam,
De néha gyöngyöt is halásztam,
S azt képzelém bolond-vakon,
Hogy kincseket visz csolnakom.

De most, hogy már a révbe térek,
Látom: a gyöngyök mit sem érnek,
S kavicssal partra szállni kár,
Hadd nyelje bé a tengerár.

1924